

Životopis Květy Průdkové

Květa Průdková se narodila 8. května 1935 jako nejmladší dítě v rodině s šesti nevlastními sourozenci. Když jí byl rok, jedna z jejích sester se stala obětí velkého neštěstí, při kterém se v Rakvicích v roce 1936 utopilo 31 dětí s jedním učitelem na školním výletě na Pálavu (v Dyji).

Když jí byly 4 roky, vypukla druhá světová válka. Zažila tehdejší přídělkový systém a nedostatek, nicméně díky tomu, že rodina měla zemědělské zázemí, hladem netrpěli.

Po nástupu do základní školy se musela učit německy. Oblíbený český učitel však na to nedbal a ve výuce kladl důraz na češtinu. Květa tak byla ve 2. třídě ZŠ svědkem toho, jak učitele přišla přímo do třídy zatknout německá policie, velmi nevybíravě, s křikem (německy). Děti plakaly a byly v šoku. Učitele odvedli přímo z výuky a o jeho dalších osudech není pamětníci nic známo, přestože se pokoušeli ho po válce vypátrat.

Ke konci války se rodina ujala dvou italských mužů, kteří utekli zřejmě z nějakého pracovního nasazení a žili zcela bez prostředků na poli ve stohu slámy. Oběma mužům poskytli přístřeší (ve sklepě) a jídlo, hned po osvobození odešli. Během osvobození pak u nich byli ubytovaní ruští vojáci. Během osvobozování byla Květa svědkem toho, jak ruský voják na koni zabil (ušlapal koněm) mladého německého vojáka. Ruští vojáci se na nějaký čas také ubytovali v rodině Květy.

Z války pochází ještě jedna silná příhoda z Květiny vesnice. Jeden muž se chlubil v hospodě, že si ušil trenky z německé vlajky a někdo ho udal. Když ho přišlo zatknout gestapo, zaměnilo ho s jiným mužem, který měl shodné jméno a bydleli blízko sebe. Tohoto druhého muže přes jeho protesty zatkli, odvezli a zemřel zřejmě v koncentračním táboře. První muž („viník“) zůstal doma a válku přežil.

V roce 1950 ukončila Květa základní školu (kde se místo němčiny musela učit zase ruštinu), a protože se dobře učila, přála si studovat na střední zemědělské škole v Jaroměřicích nad Rokytnou, o kterou byl velký zájem. Podařilo se jí úspěšně složit přijímací zkoušky a mezi mnoha uchazeči byla vybraná a přijata ke studiu. Její nejstarší bratr František ale vystoupil proti tomu a v době poválečného nedostatku přesvědčil otce, aby jí školu zakázal s tím, že je to zbytečný výdaj. Květa tak musela nastoupit rovnou do zaměstnání v břeclavském podniku Fatra. V té době už chodila se svým budoucím manželem a z důvodu jejího těhotenství se již v čerstvých 16 letech provdala a porodila nejstaršího syna. Krátce po narození syna musel její manžel Karel odjet na 2 roky na vojnu. Viděli se během těch dvou let pouze 2x. Květa se tak ocitla bez prostředků a žila s dítětem u svého tchána a tchyně.

Po návratu z vojny se manželům Průdkovým narodily ještě dvě děti, celkem tedy 2 synové a 1 dcera. Po narození nejmladší dcery nastoupila Květa na přání bratra Františka (ten, co jí zakázal školu), který se stal zapáleným komunistou, do JZD. Rodina jejího manžela byli soukromě hospodařící zemědělci, kterým byl družstvem zabaven dobytek (koně i krávy), stroje... Secí stroj Květa s manželem raději rozebrali a ukryli na půdě, aby ho nemuseli odevzdávat. Její bratr ale patřil k velkým agitátorům vstupu do JZD a později byl i jeho předsedou.

V JZD si Květa udělala řidičák na traktor a stala se traktoristkou, jedinou mezi asi 12 – 14 dalšími traktoristy. Nebylo jistě příliš obvyklé, aby tuto práci vykonávala žena, ale Květu to bavilo, přestože se setkávala i s posměšnými poznámkami ze strany mužů. Řízení jí šlo.

K traktoru později přibyl i kombajn. Jako traktoristka pracovala 16 let. Poté kvůli problémům se zády a podstoupené operaci přešla do invalidního důchodu a brzy nato do starobního důchodu. V práci často tahala těžké věci (pomáhala závozníkovi), takže toto byly asi následky.